Το γράμμα της Άννας

written by Manon Troppo | 24.01.2023

Ένα ποίημα του Θόδωρου Αγγελόπουλου, του “ποιητή των εικόνων”, που έγραψε για τις ανάγκες της ταινίας “Μια αιωνιότητα και μια μέρα” (1988).

***

«20 Σεπτεμβρίου 1966

Κοιμόσουν ακόμα όταν ξύπνησα. Σε κοίταξα δίπλα μου ν’ ανασαίνεις.

Ονειρευόσουν… Αλέξανδρε; Το χέρι σου κουνήθηκε λίγο σα να μ’ έψαχνε…τα βλέφαρά σου έπαιξαν κι έπειτα βυθίστηκες πάλι. Μια σταγόνα ιδρώτα ανάμεσα στα μάτια σου κύλησε και ταξίδεψε… Το μωρό από δίπλα μουρμούρισε ένα σιγανό παράπονο, μια πόρτα έτριξε. Βγήκα στην βεράντα… κι έκλαψα… (…)

Αχ, να μπορούσα να κρατήσω αυτή τη στιγμή να την καρφιτσώσω σαν πεταλούδα να μην φύγει. (…)

Σου γράφω μπροστά στη θάλασσα που απλώνεται… λιπόθυμη. Το σπίτι μυρίζει ζεστό γάλα κι υγρό γιασεμί. Σου γράφω, σου μιλάω… Νιώθω ότι σ’ έχω πλησιάσει τόσο πολύ που μου αντιστέκεσαι.

Απειλώ τον κόσμο σου, Αλέξανδρε;
Κι όμως δεν είμαι παρά μια ερωτευμένη γυναίκα. (…)

Τη νύχτα σε κοίταζα. Δεν ήξερα αν κοιμόσουν ή σώπαινες. Φοβόμουν αυτό που μπορούσες να σκέφτεσαι. Φοβόμουν ότι είχα μπει μες στη σιωπή σου. Κι άρχισα να δείχνω εύθραυστη με τον μόνο τρόπο που ξέρω, με το κορμί μου, γιατί τότε δεν κινδύνευε η δική σου ασφάλεια. Δεν είμαι παρά μια ερωτευμένη γυναίκα, Αλέξανδρε. (…)

Περπάτησα γυμνή στην άμμο. Φυσούσε… Ένα καράβι πέρασε. Αργούσες να ξυπνήσεις. Πάνω μου, η ζεστασιά σου ακόμα. Δεν τολμούσα να ονειρευτώ ότι μ' ονειρεύεσαι. Αχ, Αλέξανδρε! Αν για μια στιγμή το πίστευα, θα διαλυόμουν σε μια κραυγή. (…)

Προσπαθώ να σε κλέψω ανάμεσα σε δυο βιβλία. Ζεις τη δικιά σου ζωή κοντά μας, σε μένα και την κόρη σου, αλλά όχι μαζί μας. Ξέρω ότι κάποια στιγμή θα φύγεις. Ο άνεμος φυσάει τα μάτια σου μακριά… Όμως, δώσε μου τούτη τη μέρα… Σα να 'ναι η τελευταία μας. Δώσε μου τούτη τη μέρα. (…)

Πέρα μακριά στο πέλαγο. Το νησί σου ταξιδεύει. Ένα πουκάμισό σου ξεχασμένο ανεμίζει στο μπαλκόνι. Ο, εσύ προφυλαγμένε και μέσα στη σκιά ενός δωματίου, λειλατημένο από τις φωνές της νύχτας. Σε κοιτάζω με κλειστά τα μάτια. Σ' ακούω με τ' αυτιά σφραγισμένα, χωρίς στόμα, σε παρακαλώ. (…)

Σου γράφω μπροστά στη θάλασσα. Ακόμα κι ακόμα… Σου γράφω, σου μιλάω. Όταν… Όταν ξαναγυρίσεις κάποτε σε τούτη τη μέρα, θυμήσου…

Την κοίταξα με όλα τα μάτια.

Τη χάιδεψα με όλα τα χέρια.

Στέκομαι δω και σε περιμένω τρέμοντας.

Δώσε μου τούτη τη μέρα …».